

Håvard Hedde

Norsk folkevise

Arr.: Ingunn S. Hvattum

Dm Gm Dm A⁷ Dm Gm
Eg ei-ter Hå-vard Hed-de og er så ven ein kar. No vil eg bort og gif-te meg og

7 F G A⁷ Dm A⁷
ryd - je meg ein gard. Eg bur opp - un - der - fjell. Og

11 Dm Gm Dm A⁷ Dm
jen - ta hev eg lo - va, eg svik ho ik - kje hell.

Eg heiter Håvard Hedde og bur opp under nut;
no vil eg burt og gifta meg, eg vil'kje lenger ganga gut.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.

Garden han er liten, men skogen han er god.
Der heve eg two furor, og dei skal stå i ro.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.

Når borni dei vert mange, og skuldi augar på,
så høgg eg ned den eine, den andre ho lyt stå.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.

Men når me verte gamle og kvar skal hava sitt,
så høgg eg ned den andre, og då er skogen kvitt.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.

Det var no ikkje undrands, at Håvard totte vondt,
han reiste ifrå Lanjei den myrke haustenott.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.

Han reiste ifrå Lanjei, og då var gjenta fest;
men det var med ein annan, det hev han trega mest.
Eg bur oppunder fjell. Og jenta hev eg lova, eg svik ho inkje hell.